

DE **FRAN
DORRICOTT**
VUURTOREN

Vertaling Erica Disco

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 HarperCollinsPublishers
Oorspronkelijke titel: *The Lighthouse*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Erica Disco
Omslagontwerp: Margo Togni
Omslagbeeld: © Feifeicui Paoluzzo / Getty Images
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0955 1
ISBN 978 94 027 6444 4 (e-book)
NUR 305
Eerste druk mei 2022

Fran Dorricott asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Kira

Ik ben de eerste die de vuurtoren van Ora ziet. De andere vijf hebben het al sinds we op de boot zijn gestapt te druk met kibbelen, zoals altijd wanneer we allemaal bij elkaar zijn. Lucas zit midden in een verhaal over zijn werk. Dat opschepperige gedoe van hem heb ik al ongeveer een miljoen keer gehoord toen we nog een stel waren, dus luister ik maar met een half oor. James, Moira en Jess plagen hem omdat hij overdrijft, zoals gewoonlijk, maar dat moedigt hem alleen maar aan. Het enige wat vandaag anders is dan anders is de aanwezigheid van Lucas' nieuwe vriendin, Genevieve, die aan zijn lippen hangt.

'Kijk eens!' zeg ik dwars door de clou van zijn verhaal heen. Genevieve is toch de enige die nog naar hem luistert, want de anderen hebben het nu ook gezien.

We haasten ons allemaal naar de zijkant van de boot, die vervaarlijk schommelt door de hoge golven. In de verte doemt de vuurtoren op. Hij wordt niet langer aan het zicht onttrokken door de landtong van het eiland of de mist die grauw en roerloos boven het water hangt. Toen we vertrokken, was er van de vuurtoren nog niets te zien. Van dichtbij zie ik dat het eiland, dat eerst een donkere bult in het water leek, amberkleurig en groen is, bezaaid met grillige grijze rotsen en kreupelbosjes. Het is een bizar idee dat ik vanochtend nog in Londen was, tussen de bakstenen, het glas en de uitlaatgassen, en dat we nu hier zijn, alleen op het water, omringd door de mist.

Ik voel dat ik een beetje tot rust kom. De vuurtoren ziet er precies

zo uit als ik had verwacht, hoog en verblindend wit in het gras. Het eiland lijkt met de seconde groter te worden, afgelegen en ongerept. Het vasteland is allang verdwenen in de mist achter ons en ik heb het gevoel dat de tijd hier stilstaat.

Dit is de perfecte locatie voor ons tienjarige reünieweekend. Volop ruimte om alles los te laten en de banden aan te halen, met de natuur en met elkaar. Het is veel te lang geleden dat we allemaal samen waren.

‘Wat is-ie groot!’ roept Moira uit. Haar bruine ogen zijn opengesperd van verbazing en ze knijpt opgewonden in de hand van Jess, haar vrouw. Die glimlacht, iets minder enthousiast. Jess maakt wel vaker een gespannen indruk, maar vandaag is ze wel erg kortaangebonden. Het komt vast doordat we allemaal moe zijn. De meesten van ons zijn vanochtend al om vijf uur opgestaan en behalve tijdens Lucas’ dutje in het vliegtuig naar Inverness – twintig minuten zalige rust voor de rest van ons – hebben we sinds we uit Londen zijn vertrokken bijna de hele tijd gepraat. Alsof we misschien niet meer dezelfde energie terugkrijgen als we onszelf toestaan om te zwijgen.

Voordat Lucas op Moira’s uitroep kan inhaken met een van zijn uitgekauwde seksistische grapjes, grijpt James in. ‘Gaan we daar echt overnachten? In de vuurtoren?’ Hij wrijft in zijn handen om ze warm te houden. Het was beter geweest als we dit in de zomer hadden kunnen doen, maar september is beter dan niets.

‘In de huisjes ernaast,’ zegt Jess. ‘Toch, Kira? Volgens mij zie ik het niet zitten om in de vuurtoren te overnachten.’

‘Gen heeft haar griezelverhalen verteld,’ legt Moira uit wanneer ze mijn gezicht ziet.

Kennelijk zie ik er gekwetst uit, en ik probeer wat neutraler te kijken. Ik heb dit reisje gepland, maar ik weiger me er verantwoordelijk voor te voelen, zoals ik gedaan zou hebben toen we nog op de universiteit zaten.

‘Ze waren niet bedoeld als griezelverhalen.’ Genevieve stopt haar korte blonde haar achter haar oor en slaagt erin er tegelijkertijd ver-

ontschuldiging uit te zien en natuurlijke schoonheid uit te stralen, ondanks de wind die haar haar nog geen seconde later weer in de war maakt.

‘Wat voor griezelverhalen?’ vraagt Lucas, die zijn armen om haar middel slaat.

Ik kan het niet aanzien. Ze lijken wel een stel verliefde pubers.

‘Je weet wel, verhalen over zeelieden die op de rotsen gestorven zijn, of over vuurtorenwachters die zelfmoord hebben gepleegd omdat ze te eenzaam werden. Of die niet weg wilden toen hun tijd erop zat.’ Moira schudt glimlachend haar hoofd. ‘Jess neemt dat soort dingen altijd veel te serieus.’

Jess haalt haar schouders op. ‘Ik hou niet van horrorfilms. Waarom zou ik een weekend willen doorbrengen in een vuurtoren waar het spookt?’

‘Het spookt er niet,’ zeg ik. Ik weet niet waarom ik me dit zo aantrek. ‘Alles is gloednieuw en gerenoveerd. Er heeft zelfs nog niemand overnacht.’

Onze gids loodst de boot vakkundig naar de aanlegsteiger toe. De motor wordt uitgeschakeld, waardoor ik opeens beter kan horen. De stilte is hier anders dan ik gewend ben. Mijn hersenen zeggen dat het stil zou moeten zijn. Geen verkeer, geen geklets en nu ook geen motor meer; maar dat is niet zo. De stilte – als je het al zo kunt noemen – is beladen. De golven, de wind, het geritsel van de bomen. Alsof er een grote resetknop is ingedrukt.

‘Het ziet er prachtig uit, Kira,’ stelt James me gerust. ‘Echt waar. Het wordt een geweldig weekend.’

‘En we gaan ons eens flink bezatten,’ voegt Lucas er snel aan toe.

Een gemeenschappelijke zucht verdrijft de spanning, en we maken aanstalten om van boord te gaan.

De gids is een man met een verweerd gezicht die dertig, maar ook vijftig zou kunnen zijn. Zijn haar gaat schuil onder een donkere beanie. Hij heeft een zacht Schots accent en een diepe fronsrimpel in zijn

voorhoofd, en ik kan zien dat hij er niet om zat te springen om ons naar het eiland te brengen. Het zal wel niet op zijn vaste route liggen.

Hij helpt ons onze bagage naar het pad te dragen dat over een met gras begroeide heuvel naar de vuurtoren voert. Voor ons is dat een heel gesjouw, maar hem gaat het een stuk makkelijker af. Zijn lichaam verradt een leven lang hard werken en hij zet de bagage neer zonder een krimp te geven.

We hebben heel wat meegenomen. Koffers en een trolley die we in Inverness hebben volgestopt met drank en eten voor het hele weekend. Volgens mij is Jess van plan om een feestmaal te bereiden.

‘Wanneer er mensen in de vuurtoren zijn, komt er één keer per dag een boot, behalve op zondag,’ brengt de gids ons in herinnering. ‘Dus ik vaar binnen met het getij, mochten jullie nog vragen hebben of iets nodig hebben.’

‘Dank je, Ben.’ Genevieve kijkt hem stralend aan, waardoor de norse man iets lijkt te ontdooien. Die uitwerking heeft ze kennelijk op iedereen, behalve op mij. Maar ach, ik heb dan ook niet eens de moeite genomen om de gids naar zijn naam te vragen.

James ziet dat ik naar haar sta te kijken, dus draai ik me om, druk mijn camera tegen mijn borst en doe alsof ik de vuurtoren weer bekijk. Die ziet er prachtig uit, zoals hij daar opdoemt in de mist. Dit zou een perfect plaatje zijn voor het tijdschrift, lekker sfeervol en grimmig. Dat is per slot van rekening de voornaamste reden dat we hier zijn. Voor mijn werk mag ik regelmatig gratis op ongewone locaties overnachten, wat mijn karige salaris een beetje goedmaakt. Het gebeurt echter niet vaak dat ik ergens heen word gestuurd waar er genoeg slaapplekken zijn voor onze hele groep, dus ik ben blij dat het zo uitkwam voor de reünie.

Ik concentreer me zo diep op de foto dat ik me weer begin te ontspannen en de anderen het woord laat doen.

‘Kijk goed uit op de rotsen,’ waarschuwt de gids. ‘De vuurtorenlamp werkt tegenwoordig automatisch, maar in het donker of in de mist is

een misstap snel gemaakt. Als jullie dit al erg vinden, wacht dan maar tot het regent. De kliffen zijn niet zo hoog als ze eruitzien, maar ze zijn wel steil en de serre ligt dicht bij de rand. Voor de zekerheid vragen we mensen om er 's avonds niet in hun eentje op uit te gaan. De natuur opzoeken, prima, maar dat wil niet zeggen dat je 's nachts in de zee moet duikelen.' Hij schiet in de lach, alsof hij iets hilarisch heeft gezegd.

Lucas lacht mee en James glimlacht, maar Jess lijkt er minder van gecharmeerd.

Moira stoot haar aan. 'Wees maar niet bang,' zegt ze luid. 'We zijn van plan om vooral veel tijd binnen door te brengen en 's nachts vooral te slápen.'

Dat zorgt ervoor dat James veelbetekenend een wenkbrauw optrekt en dat Lucas weer moet lachen.

De gids geeft ons nog een paar tips en raadt ons aan om uit te kijken naar het noorderlicht, mocht de mist optrekken wanneer het donker is. Daarna stapt hij weer in de boot en vaart de open zee op. Het gebrul van de motor overstemt alle geluiden om ons heen.

Ik laat mijn camera zakken en haal diep adem. Het verbaast me hoe snel het geluid van de motor verdwijnt in de mist, tot alleen wij en het eiland nog over zijn. Vrijheid. De lucht ruikt hier anders. Schoner, naar dennen en zout. Mijn wangen voelen al ruw aan door de wind op de boot, maar het kan me niet schelen. Het is zo fijn om hier te zijn, met elkaar.

'Een heel weekend met zijn allen,' merk ik op.

Voor het eerst sinds uren zie ik Jess oprecht glimlachen. 'Ik weet het. Hoelang is dat al geleden?'

'Bijna drie jaar, denk ik.' James gaat voorop en we lopen allemaal achter hem aan over het krijtachtige pad. 'Volgens mij was de laatste keer dat we er allemaal bij waren... Nieuwjaarsdag? In Brighton?'

'O ja, dat was ik vergeten,' zegt Lucas.

Ik heb het altijd door als hij liegt, zoals nu. Hij kán Brighton niet vergeten zijn, want dat was de laatste vakantie voordat we uit elkaar

gingen. We hadden de hele week ruzie en daar waren Jess en Moira pijnlijk om, want die verwachtten een kindje en hadden geen zin in dramatisch gedoe.

‘Sindsdien hebben jullie elkaar nog wel gezien, toch? Dat vind ik geweldig. Ik zie mijn oude studiegenoten nooit meer,’ zegt Genevieve.

Op mij komt het altijd over alsof ze keihard haar best doet om aardiger te zijn dan iedereen om zich heen. Of misschien is ze gewoon aardig en ben ik cynisch. Dat zal het wel zijn.

‘Niet te geloven dat jullie al tien jaar met elkaar bevriend zijn,’ voegt ze er nog aan toe.

‘De meesten van ons zelfs nog langer,’ merkt Lucas op. ‘Dertien jaar, om precies te zijn.’

Het is niet hatelijk bedoeld, maar onwillekeurig voel ik een vlaag van jaloezie, zoals altijd. James, Lucas, Jess en Moira hebben elkaar in het eerste jaar op de universiteit leren kennen en zijn altijd bevriend gebleven. Zelf ben ik pas bij de groep gekomen toen ik aan het begin van ons derde jaar iets met Lucas kreeg. Dat heeft me altijd dwarsgezet.

Nu is Genevieve echter de nieuweling in ons midden. Trouwens, ik moet me niet zo aanstellen, anders bederf ik het nog. De vuurtoren wacht op ons en ik weet dat de eerste indruk allesbepalend is. Ik geef het niet graag toe, maar de griezelverhalen van Genevieve hebben me een beetje van mijn stuk gebracht. Hoewel ik me daar normaal gesproken weinig van aantrek, is het niet moeilijk voor te stellen hoe je hier een gruwelijke dood kunt sterven. Een val vanuit de top van de toren, een ordinaire struikelpartij of een misstap in een konijnenhol in het donker, en je rolt zo vanaf de heuvel de zee in. We moeten voorzichtig zijn.

‘Kom,’ zeg ik. ‘Wie lust er nog meer een kopje thee?’

2

Genevieve

Het is hier schitterend. Door de jaren heen heb ik heel wat gereisd, maar ik zie nu al dat Schotland – en dan met name het eiland Ora – een van mijn favoriete plekken zal worden. De wind is fris en scherp, het landschap ruig en woest, maar op de een of andere manier heel levendig. Van dichtbij straalt de vuurtoren zoveel energie uit dat ik er kippenvel van krijg.

Het is ons gelukt de bagage vanaf de aanlegsteiger de heuvel op te slepen, en ik weet dat ik niet de enige ben die die energie voelt. Iedereen is blijven staan, zelfs Lucas, die normaal gesproken geen greintje spiritualiteit bezit. Op oude plekken hangt altijd een bepaalde energie, maar de vuurtoren is een klasse apart. Hij is sterk. Dat moet wel, met al die stormen die hij heeft doorstaan.

‘Wauw,’ zegt Moira ademloos. ‘Ik kan niet anders zeggen.’

Kira kijkt tevreden, maar ik zie dat ze zelf ook onder de indruk is. Ik denk niet dat iemand van ons al eens eerder een vuurtoren van zo dichtbij heeft gezien.

Lucas wijst naar de top, waar het waterige zonnetje het wit van de mist tegen het glas laat weerkaatsen. We nemen het allemaal in ons op. De ranke toren, de manier waarop de donkere ramen omlaag reiken en het licht lijken op te slurpen. Rondom is er een veranda, die aan de linkerkant overgaat in een glazen serre met uitzicht op de zee.

Rechts van ons bevindt zich een hoekig gebouw, net als de vuurtoren

wit geschilderd. Het is net zo kort en vierkant als de vuurtoren hoog en rond is, maar heeft toch ook zo zijn charme.

‘Dat zijn de huisjes,’ vertelt Kira. ‘Nou ja, één huisje, zo te zien. Volgens mij woonden de vuurtorenwachters daar voordat de lamp automatisch werkte. Cool, toch?’

‘Kijk nou toch,’ mompelt Jess. Tijdens de reis vanuit Londen was ze niet erg spraakzaam en ik ken haar nog niet goed genoeg om te weten hoe dat kwam, maar zelfs zij lijkt nu enthousiast. ‘Het lijkt wel een soort fantasieland. Een eiland in de wolken.’

Ze heeft gelijk. Als we met onze rug naar het huisje toe gaan staan, zien we alleen de vuurtoren met daarachter de zee, die zich donker en ruig uitstrekt tot hij overgaat in het grijs. Het lijkt wel of dit het uiterste puntje van de wereld is.

‘Kom, dan gaan we onze spullen binnen zetten.’ Kira gaat ons voor naar het huisje.

James komt naast me lopen. ‘Is het waar?’

‘Wat?’

‘Die verhalen over mensen die hier zijn doodgegaan. Zeelieden en vuurtorenwachters, en zo.’

Onderzoekend kijk ik hem aan. Even ben ik bang dat ik het verpest heb. Het was niet mijn bedoeling om iemand bang te maken. Ik ben gewoon altijd al dol geweest op spookverhalen, omdat die vaak duidelijk maken waar het in het leven om draait. De gedachte dat ik een van Lucas’ vrienden van zijn stuk heb gebracht, ligt als een steen op mijn maag.

‘Nou, ik weet niet precies hoe het met dit eiland zit,’ zeg ik aarzelend, ‘maar het zal vast geen uitzondering zijn. Ik bedoel, op dit soort plekken zijn heel veel schepen gestrand. Moet je eens zien hoe mistig het is. Daarom zijn er vuurtorens gebouwd. Er zijn veel volksverhalen over spookverschijningen en geesten die over de zee waken.’

James valt even stil en kijkt over zijn schouder om het uitzicht nog eens in zich op te nemen. Als hij zich weer omdraait, heeft hij

een grijns op zijn gezicht die me aan Lucas doet denken: arrogant en geamuseerd.

Opgelucht glimlach ik terug.

‘Dan kunnen we maar beter niet te dronken worden en in het water vallen,’ zegt hij. ‘Ik zou hier niet tot in de eeuwigheid als geest willen vastzitten.’

Kira haalt door middel van een code de sleutel uit een kastje bij de deur en we gaan naar binnen. Daar blijkt het verrassend ruim te zijn. Er zijn vier slaapkamers, één grote badkamer en een keukentje met net genoeg ruimte voor een tafel met stoelen. Binnen is alles nieuw. Bedden en linnengoed waar nog nooit op geslapen is, een koffiezetapparaat dat Moira een enthousiast kreetje ontlokt. De inrichting is een mengelmoes van kitsch en modern, een combinatie die perfect bij het huisje en de vuurtoren past. Het is prachtig.

Even vraag ik me af wie hier ooit gewoond hebben. Hoe zij het zouden vinden dat wij nu in hun huis gaan overnachten. De huidige eigenaren hebben echter knap werk verricht en tegen de tijd dat we alle kamers hebben bekeken, grijnst Kira van oor tot oor.

‘Mooi,’ broemt James. ‘Heel mooi. Goed gedaan, Kira.’

‘Dank je.’ Ze maakt een overdreven buiging. ‘Maar het mooiste moet nog komen.’

‘De vuurtoren?’ vraagt Moira.

‘De enige echte. Kom maar –’

Lucas en James zijn al weg. In hun haast om weer naar buiten te gaan, wordt er flink geduwd en gepord.

Lachend schudt Jess haar hoofd. ‘Soms zijn het net kleine kinderen.’

Snel gaan we achter hen aan, nog steeds met onze jassen aan en onze mutsen op. Het is inmiddels al laat in de middag en de zon wordt alsmear zwakker. De vuurtoren werpt een lange schaduw over het huisje, waardoor we allemaal in de kou staan.

‘Deze kant op!’ Kira heeft James ingehaald en wijst naar de onderkant van de toren, waar je aan de achterzijde de veranda op kunt. Daar

bevindt zich een deur. Ze maakt hem open met een groen gelabelde sleutel van dezelfde bos als daarnet.

Van zo dichtbij is de energie nog beter te voelen. Het voelt alsof ik door de wind naar binnen gezogen word. Toch ben ik de laatste die naar binnen gaat. In deze groep ben ik altijd de laatste, maar dat vind ik niet erg. Dit zijn Lucas' vrienden en ik ben eerlijk gezegd allang blij dat ik mee mag. Dus ben ik de laatste die het ziet, en ik slaak een zucht van ontzag.

'Holy shit.'

Die opmerking komt van Lucas, maar voor de verandering schiet ik niet in de lach. Normaal gesproken lach ik altijd om hem, al sinds we elkaar leerden kennen. Dat was op de dag dat ik bij AdZec kwam werken, toen ik zijn baas was en het niet gepast was dat ik om wie dan ook zo zou lachen. Toch lukt het hem steeds weer om me een lach te ontlokken.

Deze keer ligt dat anders. Hij heeft namelijk gelijk. 'Dit is geweldig.' 'Jezus, Kira,' zegt James. 'Je hebt jezelf overtroffen.'

'Ik weet het.'

We zijn binnengekomen in een soort grote leefruimte. Die is groot en licht en beslaat de hele benedenverdieping van de vuurtoren plus het grootste deel van de uitgebouwde serre. In het midden is een enorme ronde woonkamer, binnen de oorspronkelijke muren van de vuurtoren. Er staan comfortabele fauteuils en banken, lampen, een salontafel en een boekenkast vol gezelschapsspellen en allerlei stukgelezen boeken van de kringloop. Rechts van ons, in de afgeschermdede helft van de uitbouw, is nog een keuken, groter dan die in het huisje. En links...

We gaan dicht bij elkaar staan, dringen ons naar voren om het te zien: de glazen serre. Er liggen terracotta tegels onder naar de zee gerichte chaise longues en er staat een eettafel die gedekt is voor acht personen. Het uitzicht lijkt eindeloos. Je ziet alleen het glas en daarachter de rotsen, de golven en de mist, als een witte muur aan het einde van de wereld.

‘Ik denk dat we hier veel tijd zullen doorbrengen.’ Moira draait zich naar haar vrouw toe en slaat een arm om haar middel. ‘Of het hier nou spookt, of niet.’

‘Het spookt niet,’ zegt Kira nogmaals, maar ze klinkt een beetje afwezig. Net als wij staart ze gebiologeerd naar het uitzicht.

Het duurt echter niet lang voordat diezelfde energie weer naar binnen sluipt, datzelfde gevoel dat ik buiten kreeg. Hierbinnen is het nog sterker. Ik besluit wat rond te kijken en loop langs Lucas en James heen terug naar de woonkamer, de oorspronkelijke vuurtoren.

Er is een wenteltrap, zie ik nu, die vlak bij de voordeur naar boven voert. Het grootste deel ervan is afgeschermd door blokken die gemaakt zijn van een soort matglas. Langzaam loop ik erheen, benieuwd naar wat daarboven is.

‘Ga je boven kijken?’ Moira loopt enthousiast naar me toe. ‘Mag dat, Kira?’

‘Daar gaat het juist om,’ roept Lucas uit. ‘Kom mee!’

Voordat Kira kan reageren, loopt hij de trap al op, met Moira vlak achter zich. Al snel gaan we allemaal achter hen aan, buiten adem van opwinding en door de klim. Er zijn zes verdiepingen en de trap is de hele weg naar boven afgeschermd. Het enige licht komt door de ramen aan de zijkant van het gebouw. Ik blijf een beetje achter, me bewust van de echo die zich om me heen opbouwt. Het voelt alsof deze plek te lang leeg heeft gestaan.

Op elke verdieping is er een houten deur, op een kleine overloop waar de trap verder omhoog kronkelt. Een beetje verstrooid voel ik aan de klink van de eerste deur, omdat ik me afvraag of hier nog meer slaapkamers zijn. Toen Kira dit reisje had geboekt, zei ze dat er acht mensen konden slapen; of waren het er nou tien? De deur geeft echter niet mee. Hij zit op slot.

De andere deuren zijn wel open en komen uit op kleine kamers met een merkwaardige vorm. De meeste zien er nogal kaal uit. In een ervan staan een oude schommelstoel en een gestoffeerd voetenbankje,

in een andere hangen boekenplanken vol beduimelde paperbacks en staat een lange, prachtig beschilderde houten salontafel met bijpassende fauteuils.

Ik tref James in de kleine bibliotheek aan, waar hij verrukt naar de boekenplanken staart. ‘Dit is fantastisch. Ik heb al jaren niet meer gelezen. Ik ga een heleboel boeken verslinden.’ Hij klinkt alsof hij het serieus meent en hij draait zich met een roman van Agatha Christie in zijn handen naar me om.

‘We blijven maar een weekend,’ zeg ik. ‘Hoeveel kun je lezen in twee dagen?’

‘Oké,’ geeft hij lachend toe. ‘Dan wil ik op zijn minst één boek uitlezen.’

Ik kan merken dat de anderen boven zijn aangekomen, want Lucas roept weer: ‘Holy shit!’ en Jess en Moira barsten allebei in lachen uit. Ik blijf even staan luisteren naar het geluid dat door het trapgat galmt en loop dan verder naar boven.

De anderen hebben gelijk; het is de klim meer dan waard. De ruimte lijkt wel een enorme glazen donut, met een betonnen pad rondom de lamp in het midden. Elke centimeter van de ruimte baadt in het witte licht. Het voelt alsof ik er compleet door word opgeslokt.

‘Zo,’ zegt Kira. ‘Nú hebben jullie het mooiste gezien.’

‘Ik vraag me af of we dit weekend het hele uitzicht zullen kunnen bewonderen. Kunnen jullie je voorstellen hoe het hier midden in de zomer is?’ zegt James.

‘Warmer.’ Lucas moet om zijn eigen grapje lachen, ook al is zijn nieuwe baan deels de reden dat we hier niet eerder naartoe konden. Juni of juli was misschien beter geweest, maar ik heb het altijd al heerlijk gevonden om in september op vakantie te gaan.

‘Kun je met die sleutels alle deuren openmaken?’ vraag ik aan Kira.

Ze kijkt naar de sleutelbos die ze nog steeds vasthoudt en dan weer naar mij, alsof ze ervan opkijkt dat ik iets tegen haar zeg, in plaats van tegen Lucas. ‘O, eh... ik denk het wel. Hoezo?’

‘Beneden is er een deur die op slot zit, op de eerste verdieping. Ik vroeg me gewoon af of de andere slaapkamer daar is.’

‘Er zijn hier geen slaapkamers. Alleen de woonruimte beneden. Dat heeft iets met de veiligheidsvoorschriften of de brandveiligheid te maken, geloof ik.’

‘Een afgesloten deur? Oehhh.’ James stoot Jess plagerig aan. ‘Eng, hoor.’

‘Kappen nou.’ Ze maakt een wegwuivend gebaar.

‘Het zal wel een opslagruimte zijn, of iets dergelijks,’ zegt Moira. ‘Stofzuigers, schoonmaakmiddelen. Saaie dingen. Hoe dan ook, we hebben al genoeg slaapkamers.’

Lucas is achter me komen staan. De lamp in het midden van het vertrek wordt omgeven door een speciale glazen bol, dus is er niet veel ruimte. Als ik zijn sterke armen om me heen voel, leun ik tegen hem aan. De laatste tijd is hij zo: het ene moment aanhankelijk, het volgende moment kil. Zo kan hij niet van me afblijven, zo zegt hij een halfuur geen woord tegen me. Dat is helemaal niets voor hem.

‘Dat weet ik, maar ik...’ Ik aarzel. Maar ik wat? ‘Laat maar. Ik kan niet wachten om hier morgenochtend mijn yogaoefeningen te doen.’

Lucas maakt zich van me los en trekt een gezicht. Hij steekt er altijd de draak mee dat ik aan yoga doe, ook al weet ik zeker dat hij het ook fijn zou vinden als hij het eens probeerde. De anderen lachen met hem mee, en voor de zoveelste keer voel ik me een buitenstaander in dit groepje dat elkaar al tien jaar kent.

‘Goed idee,’ zegt James uiteindelijk, alsof hij medelijden met me krijgt. ‘Ik heb al eeuwen niet meer aan yoga gedaan. Misschien doe ik wel met je mee.’

Kira en Moira wisselen een blik uit die ik niet goed kan peilen.

‘Geloof je het zelf?’ zegt Lucas. ‘Zo vroeg sta je nooit op. Zeker niet als je een kater hebt.’

‘Goed,’ zegt Jess. ‘Ik ga mijn spullen uitpakken. Ik wil nog even mijn ouders bellen om te vragen hoe het met Emma gaat.’ Moira wil iets

zeggen, maar Jess staat al met haar rug naar ons toe. ‘Ik hoop maar dat ik ergens op dit eiland bereik heb, Mo, anders doe ik je wat omdat je me niet liet bellen vanuit Inverness.’

Moira wacht tot Jess weg is en kijkt ons dan spottend aan omdat haar vrouw zo gefrustreerd is, maar ze ziet er eerder moe uit dan gemeen. Alsof dit een vertrouwd grapje is dat zijn glans heeft verloren. Iedereen moet erom lachen, behalve ik.

Op weg naar beneden komt Lucas weer bij me lopen. ‘Wat ben je stil,’ merkt hij op. ‘Alles oké?’

‘O, ja hoor. Prima. Het is alleen zo vreemd, vind je niet? Beneden ziet alles er zo modern uit en dan... dit. Krijg je daar geen raar gevoel bij? Al die mensen die hier geleefd hebben en gestorven zijn? Dat dat hier nog zo’n beetje rondwaart als wij daar straks zitten te eten? Al die geschiedenis?’

‘Niet echt. Het is een gerenoveerde vuurtoren, een oud pand dat ze hebben opgeknapt. Dat dubbele gevoel hoort daar nou eenmaal bij, toch?’ Hij klinkt afwerend.

Ik denk aan Jess, die ik per ongeluk bang heb gemaakt. Ik wil niet dat hij boos op me wordt omdat hij denkt dat ik Kira wil afkraken. Dat is niet zo.

Toch kan ik het gevoel niet van me afzetten dat hier wel iets heel ergs gebeurd moet zijn. Waarom zou zo’n mooie plek anders zo lang hebben leeggestaan?